

Слова Жыцця на Травень 2013

«Давайце, і будзе вам дадзена: меру добрую, уціснутую, утрэсеную — і з верхам адсыплюць вам у падол ваш» (Лк 6, 38)

Ці здаралася так, што ты атрымаў ад некага падарунак і адчуў патрэбу адказаць узаемнасцю, і не дзеля таго, каб адплаціць доўг, але каб выказаць сапраўдную падзяку і любоў? Напэўна, так бывала.

Калі здаралася з табою такое, то можаш сабе ўявіць, як гэта ёсць у Бога, у Бога, які ёсць Любоў.

Ён заўсёды адказвае ўзаемнасцю на кожны падарунак, які мы даем нашым бліжнім у Яго імя. Сапраўдныя хрысціяне перажываюць гэта вельмі часта. І кожны раз гэта нечакана. Бо Бог невычарпальны ў сваіх ідэях. Можна было б узгадаць тут сотні тысяч прыкладаў, можна было б напісаць пра гэта цэлую кнігу. І адразу выявілася б тое, наколькі праўдзівыя гэтыя словы: «меру добрую, уціснутую, утрэсеную — і з верхам адсыплюць вам у падол ваш». Словы гэтыя апісваюць багацце, якім Бог узнагароджвае, Ягоную шчодрасць.

«Надыходзіла ноч, калі ў сціплай кватэры ў Рыме некалькі дзяўчат, якія хацелі жыць паводле Евангелля, рыхтаваліся да сну. Раптам у дзверы пазванілі. Хто б гэта мог прыйсці ў такі час? У дзвярах стаяў чалавек, на твары якога быў выраз вялікага непакою і нават распачы: на наступны дзень яго разам з ягонай сям'ёй павінны высяліць з кватэры за няўплату арэнды. Дзяўчаты пераглянуліся і, не кажучы ні слова, палезлі ў скрыню, дзе захоўвалі рэшту ад сваіх зарплатаў ды грошы, адкладзеныя, каб аплаціць рахункі за газ, тэлефон і святло. Без ваганняў аддалі ўсё яму. У тую ноч заснулі шчаслівыя. Але хтосьці памятаў пра іх. Яшчэ да світання зазваніў тэлефон: „Зараз жа еду да вас у таксі“, — адклікнуўся голас таго самага чалавека. Здзіўленыя, яны чакалі. Твар гасця казаў, што нешта змянілася. „...Учора ўвечары, як толькі я вярнуўся дадому, я атрымаў спадчыну, якой ніколі не чакаў. Сэрца сказала мне, што я павінен падзяліцца з вамі». Падараваная ім сума была ўдвая большая за тую, якую яму так шчодро ахвяравалі.

«Давайце, і будзе вам дадзена: меру добрую, уціснутую, утрэсеную — і з верхам адсыплюць вам у падол ваш»

Ці перажываў і ты калі-небудзь падобны досвед? Калі не, то памятай, што дар, ахвяраваны таму, хто просіць, павінен аддавацца бескарысліва, без разліку на адплату.

Паспрабуй. Але не дзеля таго, каб пабачыць эфект, а толькі таму, што любіш Бога.

Кажаш: «Не маю нічога».

Няпраўда. Калі мы пажадаем, мы знойдзем у сябе невычэрпныя скарбы: наш вольны час, сэрца, усмешку, спагаду, нашу культуру, супакой, наша слова, якое можа пераканаць каго-небудзь заможнага падзяліцца з тым, хто нічога не мае...

Кажаш: «Але я не ведаю, каму даць».

Азірніся вакол: успомні таго хворага ў бальніцы, адзінокую ўдаву, сябра, які адышоў ад цябе прыгнечаны, таго маладога і заўсёды сумнага беспрацоўнага брата, які патрабаваў дапамогі, свайго сябра ў турме, таго нясмелага вучня. У іх чакае цябе Хрыстус.

Прымі хрысціянскую паставу, якой прасякнута ўсё Евангелле і якая не дазваляе замыкацца ў сабе і ў празмерных клопатах. Адкінь самаўпэўненасць, заснаваную на зямных выгодах, і знайдзі сваю апору ў Богу. Так спраўдзіцца твая вера ў Яго, якая хутка будзе пацверджана падарункам, які вернецца да цябе.

Няма сумніваў, што Бог дзейнічае такім чынам не дзеля таго, каб зрабіць багатым сябе або ўзбагаціць нас. Ён робіць гэта, каб многія іншыя ўбачылі гэтыя маленькія цуды, справакаваныя нашым падарункам, і зрабілі тое ж самае.

Ён робіць гэта, каб мы, маючы больш, маглі больш аддаць, каб мы, як сапраўдныя распарадчыкі дабротаў, якія належаць Богу, дазволілі ім цыркуляваць у асяроддзі людзей, якія нас акружаюць, аж да таго, каб казалі пра нас гэтак жа, як некалі было сказана пра першую супольнасць у Ерузалеме: «не было сярод іх нікога ў нястачы» (пар. Дз 4, 34).

Хіба не адчуваеш, што, жывучы такім чынам, ты будзеш удзельнічаць у сацыяльным абнаўленні, якога чакае свет?

«Давайце, і будзе вам дадзена». Зразумела, Езус перадусім кажа тут пра ўзнагароду, якую мы атрымваем на нябёсах, але тое, што сустрэне нас тут, на зямлі, з'яўляецца заповітам і гарантыяй гэтай узнагароды.

К'яра Любіч
апублікавана: „Città Nuova” 1978/10 і 2008/18, s. 9.